

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Alexandra Krysla a soudkyň Mgr. Miroslavy Kašpírkové a JUDr. Aleny Hocké v právní věci **žalobce N.H.C.**, státní příslušnost Vietnamská socialistická republika, zastoupeného Mgr. Petrem Václavkem, advokátem, se sídlem Praha 1, Opletalova 25, proti **žalované Komisi pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem Praha 4, náměstí Hrdinů 1634/3, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 9.11.2016, č.j. MV-126200-6/SO-2016,

t a k t o:

- I. Rozhodnutí žalované ze dne 9.11.2016, č.j. MV-126200-6/SO-2016, se **z r u š u j e** a věc se **v r a c í** žalované k dalšímu řízení.
- II. Žalovaná je **p o v i n n a** uhradit žalobci náklady řízení ve výši 15.342 Kč ve lhůtě do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobce Mgr. Petra Václavka, advokáta.

O d ů v o d n ě n í

I.

Napadené rozhodnutí.

Žalobce se žalobou domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 9.11.2016, č.j. MV-126200-6/SO-2016 (dále jen „*napadené rozhodnutí*“), jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „*prvoinstanční orgán*“), ze dne 13.7.2016, č.j. OAM-9367-11/DP-2016 (dále jen „*prvoinstanční rozhodnutí*“), a toto rozhodnutí bylo potvrzeno.

Prvoinstančním rozhodnutím byla podle § 44a odst. 3 s odkazem na § 35 odst. 3 a v návaznosti na § 37 odst. 2 písm. b) ve spojení s § 56 odst. 2 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „*zákon o pobytu cizinců*“), zamítnuta žalobcová žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání – osoba samostatně výdělečně činná.

II. Žaloba.

Žalobce uvedl, že se domnívá, že žalovaná porušila zásadním způsobem své povinnosti odvolacího orgánu, její rozhodnutí odporuje požadavkům obsaženým v § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „*správní řád*“), definujícím požadavky na odůvodnění rozhodnutí správních orgánů a zároveň je v rozporu s požadavky na činnost odvolacího orgánu, zejména tedy § 89 odst. 2 správního řádu. Žalobce je přesvědčen, že žalovaná rovněž opomenula zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, jak vyplývá ze zásady materiální pravdy deklarované na zákonné úrovni v § 3 správního řádu. Zároveň nelze též přehlédnout, že napadené rozhodnutí, stejně jako rozhodnutí prvoinstanční, je v rozporu s § 174a zákona o pobytu cizinců z hlediska hodnocení dopadů těchto rozhodnutí do žalobcova soukromého a rodinného života a že při vydání těchto rozhodnutí byla správními orgány zásadním způsobem porušena ustanovení definující podmínky pro výkon jejich činnosti, zejména tedy základní zásady činnosti správních orgánů deklarované v § 2, 3 a 4 správního řádu. Žalobce dále uvedl, že v první řadě musí namítnout, že žalovaná nedostála své povinnosti odvolacího správního orgánu, neboť nedostatečně přezkoumala správnost a zákonnost prvoinstančního rozhodnutí v rozsahu požadovaném § 89 odst. 2 správního řádu a tím zatížila své rozhodnutí vadou nezákonnosti a nepřezkoumatelnosti. Žalobce pokračoval konstatováním, že musí především namítnout, že správní orgány obou stupňů nedostatečně zjistily a zhodnotily skutkový stav věci tak, jak vyplývá ze zásady materiální pravdy deklarované v § 3 správního řádu. Žalobce nesouhlasí s názorem žalované, že prvoinstanční orgán dohledáním bloků o zaplacení blokových pokut splnil svoji povinnost náležitého zjištění skutkového stavu bez důvodných povinností (sic), a naopak se domnívá, že nezáměrně žalované o jakékoli skutkové jednání činí její rozhodnutí zjevně nepřezkoumatelným, přepjatě formalistickým, což vyplývá z absence náležitého odůvodnění. Takzvané porušení právní povinnosti stanovené zákonem o pobytu cizinců je natolik širokým pojmem, že nezbytně inklinuje (sic) k použití institutu správního uvážení, kterým správní orgán v zákonem stanovené míře disponuje. Právní nauka, judikatura a právní praxe se jednoznačně shodují na tom, že správní orgán své úvahy a rozhodnutí v rámci správního uvážení musí náležitě odůvodnit, aby nedocházelo k libovůli při rozhodování, což se podle žalobcova názoru v jeho případě právě stalo. Žalovaná ani prvoinstanční orgán absolutně nehodnotily míru společenské škodlivosti a intenzitu žalobcova deliktního jednání ani neučinily žádné kroky, jako například provedení výsledku žalobce, k tomu, aby zjistily skutkový stav věci, motivy chování žalobce, nakonec možnost šikanózního chování orgánu policie vůči občanům vietnamské národnosti, a pouze formalisticky konstatovaly, že byl opakovaně porušen zákonem blíže nespecifikovaný chráněný zájem. Žalovaná nikterak nerefletovala odvolací námitku žalobce o tom, že ze spisového materiálu nijak nevyplývá, jakou změnu stavu neměl

žalobce správnímu orgánu oznámit, což zakládá nepřezkoumatelnost a nezákonnost obou rozhodnutí.

Žalobce dále namítal naprosto nedostatečné posouzení odvolací námitky směřující proti nedostatečnému posouzení dopadů rozhodnutí do žalobcova soukromého a rodinného života. Prvoinstanční orgán se totiž otázkou přiměřenosti zabýval toliko povrchně a žalovaná dosti účelovou a nepřezkoumatelnou argumentaci zcela převzala, čímž zatížila nepřezkoumatelností i rozhodnutí své. Žalovaná jako i prvoinstanční orgán se v rozporu se zákonem nepokusila o zjištění skutečného stavu věci, o kterém nejsou důvodné pochybnosti, a plně se přiklonila k závěrům prvoinstančního orgánu založeným na pouhých domněnkách a účelové interpretaci formálních zjištění. Žalovaná reflektuje naprosto nepřípustný postup prvoinstančního orgánu, který bez dalšího odůvodnění a zkoumání odmítá připustit, že by vazby žalobce na území ČR byly natolik významné, že by mohly založit nepřiměřenost rozhodnutí. Právní zástupce poukazuje na to, že cizinec, který se rozhodl započít dlouhodobý proces integrace na území ČR, objektivně investuje poměrně velké finanční prostředky a čas k tomu, aby získal povolení k pobytu na území dlouhodobějšího charakteru podle českých právních předpisů, a počítá se získáním a zachováním určité právní jistoty, na jejíž šetření by mělo dbát jakékoli rozhodování jakéhokoli orgánu v právním státě. Podle názoru právního zástupce správní orgán v daném případě velmi nešetrně zasáhl do práv žalobce nabytých v dobré víře, zneužil svého postavení a formalisticky bez dostatečného odůvodnění interpretoval naplnění pojmu „*porušení právní povinnosti*“. Pokud se žalovaná opírá o usnesení Ústavního soudu ze dne 9.6.2004, č.j. III. ÚS 260/04, ze kterého vyplývá, „*že žádné z práv uvedených v Listině základních práv a svobod nezakládá nárok cizince na pobyt na území ČR, neboť takové právo je dáno pouze občanům ČR. Stejně tak neexistuje ústavně zaručené právo cizinců na pobyt na území ČR, neboť je věcí suverénního státu, za jakých podmínek připustí pobyt cizího státního příslušníka s ohledem na vlastní zájmy na svém území.*“, právní zástupce je toho názoru, že uvedené judikáty se týkají převážně problematiky krátkodobých pobytových oprávnění, na které zákon nestanoví právní nárok, žalobce tedy v případě neprodloužení povolení k dlouhodobému pobytu nebude mít žádnou jistotu, zda se na území ČR někdy dostane a zda bude moci pokračovat v zavedeném podnikání. Právě u problematiky povolování a prodloužení dlouhodobějších pobytových oprávnění se právě z důvodu existence právního nároku při splnění zákonných podmínek má při zamítaných rozhodnutích přihlížet k dopadům tohoto rozhodnutí na soukromý a rodinný život cizince, což jsou dvě nestejně roviny a každou z nich se správní orgán musí při rozhodování náležitě zabývat, s čímž se správní orgán podle názoru právního zástupce dostatečně nevypořádal, čímž porušil § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Úvahy žalované v tomto směru považuje žalobce za paušalizaci a bagatelizaci své situace a rozhodnutí správního orgánu za zcela nepřiměřené dopadům do svého soukromého a rodinného života.

III.

Vyjádření žalované k žalobě.

Žalovaná navrhla zamítnutí žaloby. Ve vyjádření k žalobě uvedla, že se ztotožňuje se skutkovými zjištěními i právní kvalifikací předcházejících rozhodnutí správních orgánů obou stupňů a že odmítá námitky uvedené v žalobě jako nedůvodné. Ze spisového materiálu nevyplývají žádné nové skutečnosti uváděné žalobcem ve výše zmíněných žalobních bodech.

V podrobnostech odkázala žalovaná na obsah napadeného rozhodnutí a na spisový materiál. Žalovaná uzavřela, že žaloba nepřináší žádnou novou relevantní argumentaci, která by správnost napadeného rozhodnutí zpochybňovala.

IV.

Vyjádření účastníků při jednání.

Žalobce při jednání setrval na svých dosavadních tvrzeních. Žalovaná se k jednáním s omluvou nedostavila.

V.

Posouzení věci soudem.

V souladu s § 75 odst. 1, 2 s.ř.s. vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě.

Podle § 56 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců dlouhodobé vízum, s výjimkou víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území z důvodu podle § 33 odst. 3, ministerstvo cizinci neudělí, jestliže v uplynulých 5 letech porušil povinnost stanovenou tímto zákonem, za podmínky, že důsledky neudělení dlouhodobého víza budou přiměřené důvodu pro neudělení dlouhodobého víza. Při posuzování přiměřenosti ministerstvo přihlíží zejména k dopadům tohoto neudělení do soukromého a rodinného života cizince.

Z právě citovaného ustanovení zákona o pobytu cizinců vyplývá, že pro jeho aplikaci jsou stěžejní dvě skutečnosti.

Zprvé, doba rozhodná pro zkoumání „porušení povinnosti stanovené zákonem o pobytu cizinců“. Tou je období „uplynulých pěti let“.

Zadruhé, „důsledky neudělení dlouhodobého víza budou přiměřené důvodu pro neudělení dlouhodobého víza“, tzn. „porušení povinnosti stanovené zákonem o pobytu cizinců“ bude natolik zásadní, že bude nezbytné vízum neudělit. V případě žalobce, aby na území České republiky již dále nepobýval na základě „povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání – OSVČ“. K tomuto posouzení je nezbytné znát povahu skutků, které jsou žalobci vytýkány, neboť bez této znalosti nelze posoudit, nakolik zásadní je „porušení povinnosti stanovené zákonem o pobytu cizinců“.

Jak vyplývá z odůvodnění napadeného rozhodnutí, bylo žalobci vytýkáno: „Na základě lustrace z informačního systému cizinců bylo zjištěno, že odvolatel v uplynulých 5 letech pobytu opakovaně porušil povinnost stanovenou zákonem o pobytu cizinců, a to celkem pětkrát. Konkrétně se odvolatel dopustil dne 15.7.2014 a dne 15.12.2014 dvou přestupků podle ustanovení § 156 odst. 1 písm. i) zákona o pobytu cizinců, když v prvním případě nepředložil podle ustanovení § 103 písm. r) tohoto zákona doklad o zdravotním pojištění a v druhém případě, když nesplnil povinnost hlásit změnu stavu podle ustanovení § 103 písm. e) tohoto zákona. Dále se odvolatel dopustil dalších třech přestupků, které spáchal v době

předcházející době platnosti jeho posledního povoleného pobytu, tj. v době před 30.4.2014. Konkrétně se odvolatel dne 13.4.2013 dopustil přestupku podle ustanovení § 156 odst. 1 písm. i) zákona o pobytu cizinců, když nesplnil povinnosti podle ustanovení § 103 písm. d) a r) tohoto zákona, když při kontrole na požádání policie neprokázal totožnost a nepředložil doklad o cestovním zdravotním pojištění. Dne 13.6.2011 se dopustil přestupku podle ustanovení § 156 odst. 1 písm. i) zákona o pobytu cizinců, když nepředložil doklad o cestovním zdravotním pojištění podle ustanovení § 103 písm. r) tohoto zákona. Dne 20.3.2011 se odvolatel dopustil přestupku podle ustanovení § 156 odst. 1 písm. i) zákona o pobytu cizinců, když nesplnil povinnost podle ustanovení § 103 písm. d) tohoto zákona, když na požádání policie neprokázal svoji totožnost“.

Vycházejíc ze dne vydání prvoinstančního rozhodnutí, tj. ze dne 13.7.2016, je nezbytné dospět k závěru, že se žalobce v „uplynulých pěti letech“ „opakovaně neporušil povinnost stanovenou zákonem o pobytu cizinců, a to celkem pětkrát“, nýbrž třikrát. Z hlediska časového jsou žalobci při aplikaci ustanovení § 56 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců přičitatelné pouze skutky ze dne „15.7.2014, 15.12.2014 a 13.4.2013“, neboť skutky ze dne „13.6.2011 a 20.3.2011“ předcházejí dni 13.7.2011. Ke skutkům spáchaným před tímto datem přihlížet nelze.

Jak vyplývá z pokutových bloků, které jsou součástí správních spisů, dne 15.7.2014 měl žalobce „nepředložit doklad o zdravotním pojištění“, za což mu byla uložena pokuta za přestupek podle „§ 156/li zákona o pobytu cizinců“ ve výši 200 Kč. Dne 15.12.2014 měl žalobce „nesplnit povinnost hlásit změnu stavu dle § 103 e“, za což mu byla uložena pokuta za přestupek podle „§ 156 odst. 1 písm. i) zákona o pobytu cizinců“ ve výši 1.000 Kč. Ve vztahu ke dni 13.4.2013 se ve správních spisech nachází listina ze dne 13.5.2016, ve které je uvedeno, že měl žalobce „být při kontrole bez dokladu totožnosti a bez cestovního zdravotního pojištění“, za což mu byla uložena pokuta za přestupek podle „§ 156 odst. 1 písm. i) zákona o pobytu cizinců“ ve výši 3.000 Kč.

Soud má za to, že na základě shora uvedených skutků žalobce nelze dospět ke kategorickému závěru, ke kterému dospěla žalovaná, když v odůvodnění napadeného rozhodnutí například na straně 5 uvedla, že „*recidiva protiprávního jednání jednoznačně dokazuje neúctu odvolatele k povinnostem mu stanoveným právním řádem České republiky*“, nebo na straně 7, že žalobce „*dal zcela jednoznačně najevo svou vůli nerespektovat právní řád České republiky*“.

K tomu je nezbytné uvést, že ve vztahu ke skutku ze dne 15.12.2014, nelze z popisu skutku na pokutovém bloku vůbec zjistit, čeho se žalobce konkrétně dopustil, když podle § 103 písm. e) zákona o pobytu cizinců je cizinec mimo povinností stanovených v jiných ustanoveních tohoto zákona dále povinen hlásit změnu příjmení, osobního stavu, změnu údajů v cestovním dokladu, změnu údajů v dokladu vydaném podle tohoto zákona; změnu je cizinec povinen ohlásit orgánu, který mu vydal doklad opravňující k pobytu na území, a to do 3 pracovních dnů ode dne, kdy změna nastala, a jde-li o občana Evropské unie nebo jeho rodinného příslušníka, ve lhůtě do 15 pracovních dnů. Nelze tedy posoudit, nakolik závažné pochybení žalobce bylo. Snad jen výše uložené pokuty ve výši „200 Kč“ z „3000 Kč“ možných, může svědčit pro menší závažnost jednání žalobce.

Bez ohledu na tuto skutečnost je nezbytné uvést, že žalobci bylo ve všech třech případech vytýkáno spáchání přestupku podle § 156 odst. 1 písm. i) zákona o pobytu cizinců. Podle tohoto ustanovení se cizinec dopustí přestupku tím, že nesplní povinnost podle § 103 písm. b), d), e), r) nebo v rozporu s § 103 písm. c) uvede v řízení podle tohoto zákona nepravdivé nebo neúplné údaje. Za tento přestupek lze na základě ustanovení § 156 odst. 4 písm. d) zákona o pobytu cizinců uložit pokutu do 3 000 Kč.

Nelze v této souvislosti přehlédnout, že na základě § 156 odst. 4 písm. a) zákona o pobytu cizinců, lze za přestupek podle odstavce 2 uložit pokutu do 50 000 Kč, na základě písm. b) za přestupek podle odstavce 1 písm. a), b), k), n), o) nebo r) do 10 000 Kč, na základě písm. c) za přestupek podle odstavce 1 písm. h), j), l), anebo p) nebo podle odstavce 3 do 5 000 Kč. Z toho vyplývá, že přestupky podle § 156 odst. 1 písm. i) zákona o pobytu cizinců, jsou přestupky z přestupků podle zákona o pobytu cizinců nejméně závažné.

Z prostého spáchání tří nejméně závažných přestupků podle zákona o pobytu cizinců nelze bez dalšího dovozovat ze strany žalobce „*vůli nerespektovat právní řád České republiky*“, jak učinila žalovaná. Popis těchto skutků závěru žalované nesvědčí. Nelze se tak ztotožnit se žalovanou, že by porušení zákona o pobytu cizinců bylo natolik zásadní, že by bylo nezbytné vízum neudělit. Žalobce dne 25.4.2016 požádal o prodloužení „*povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání – OSVČ*“, posledního z vytýkaných skutků se dopustil dne 15.12.2014, od té doby se žádného deliktního jednání nedopustil.

Na základě všech shora uvedených skutečností nelze dospět k závěru, že by „*důsledky neudělení dlouhodobého víza byly přiměřené důvodu pro neudělení dlouhodobého víza*“, resp. že by pro ně bylo nezbytné žádosti žalobce nevyhovět.

Dlužno doplnit, že podle věty druhé ustanovení § 56 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců jsou správní orgány povinny při posuzování přiměřenosti přihlížet zejména k dopadům tohoto neudělení do soukromého a rodinného života cizince. Podle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště.

Žalovaná v odůvodnění napadeného rozhodnutí na straně 7 uvedla: „*Komise rovněž v daném případě posuzovala, zda neprodloužení platnosti povolení dlouhodobého pobytu nebude mít nepřiměřený dopad do soukromého a rodinného života odvolatele a došla k následujícímu závěru. Z informačního systému cizinců vyplývá, že odvolatel pobývá na území České republiky od roku 2006, nicméně všichni jeho rodinní příslušníci žijí na území domovského státu, tudíž jeho vazby k zemi původu nejsou zpřetrhány. Oproti tomu za poměrně krátkou dobu svého pobytu byl odvolatel již pětkrát pravomocně uznán vinným za spáchání přestupku, čímž dal zcela jednoznačně najevo svou vůli nerespektovat právní řád České republiky. Komise*

tudíž dospěla k závěru, že zamítavý výrok rozhodnutí nepřiměřený dopad do soukromého a rodinného života odvolatele nemá“.

Z provedené citace je zřejmé, že se žalovaná zabývala pouze a snad jen „*rodinným životem*“ žalobce, dále pak již ničím jiným. Zcela bez povšimnutí zůstala žalobcem v žalobě namítaná otázka jeho podnikání na území České republiky. Přitom bylo zřejmé, že žalobce žádal o prodloužení „*povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání – OSVČ*“, dlouhodobé naplňování účelu pobytu žalobcem nebylo žalovanou rozporováno. Skutečnost, že žalobce na území České republiky dlouhodobě podniká, nemohla být ze strany žalované přehlédnuta. Nelze současně neupozornit i na rozpornost závěru žalované ohledně „*rodinného života žalobce*“. Pokud žalobce pobývá „*na území České republiky od roku 2006*“, tj. více jak 10 let, a není-li žalovanou zmíněno, jak často žalobce území domovského státu navštěvuje, nelze na základě této skutečnosti dospět k závěru, že „*vazby žalobce k zemi původu nejsou zpřetrhány, když všichni jeho rodinní příslušníci žijí na území domovského státu*“. Desetiletá nepřítomnost žalobce na území domovského státu tuto skutečnost vůbec neprokazuje.

VI.

Rozhodnutí soudu.

Vzhledem k tomu, že žaloba byla důvodná, soud napadené rozhodnutí zrušil pro nezákonnost a vady řízení (§ 78 odst. 1 s.ř.s.). S ohledem na zrušení napadeného rozhodnutí, soud současně vyslovil, že se věc vrací žalované k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s.ř.s.). Správní orgán je v dalším řízení vázán právním názorem, který soud vyslovil ve zrušujícím rozsudku (§ 78 odst. 5 s.ř.s.).

VII.

Náklady řízení.

Žalobce měl ve věci plný úspěch, proto mu soud v souladu s § 60 odst. 1 s.ř.s. přiznal právo na náhradu nákladů řízení. Náklady řízení spočívají v zaplaceném soudním poplatku za žalobu a v odměně advokáta za 3 úkony právní služby, a to za jeden úkon právní služby podle § 11 odst. 1 písm. a), jeden úkon právní služby podle § 11 odst. 1 písm. d) a jeden úkon právní služby podle § 11 odst. 1 písm. g) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), když advokát převzal a připravil zastoupení žalobce, jménem žalobce podal žalobu a účastnil se jednání před soudem. Podle § 9 odst. 4 písm. d) a § 7 bod 5 advokátního tarifu činí sazba za jeden úkon právní služby ve věcech žalob projednávaných podle soudního řádu správního částku 3.100 Kč. Za tři úkony právní služby tak žalobci náleží částka ve výši 9.300 Kč. Podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu má advokát za jeden úkon právní služby nárok na paušální částku ve výši 300 Kč, tj. za tři úkony na částku ve výši 900 Kč. Vzhledem k tomu, že zástupcem žalobce je advokát, který je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšují se náklady řízení o částku odpovídající této dani. Částka daně z přidané hodnoty činí 2.142 Kč. Náklady řízení tedy včetně DPH činí částku ve výši 15.342 Kč. Lhůtu k plnění určil soud podle § 160 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb. ve spojení s § 64 s.ř.s. Místo plnění určil soud v souladu s § 149 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb. ve spojení s § 64 s.ř.s.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

V Plzni dne 14. března 2017

Mgr. Alexandr Krysl, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Lenka Kovandová